

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: D., IČ:,
se sídlem
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Ledčická 15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje,
se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 31. 5. 2017, č. j. KUZZL-74018/2016-3, sp. zn. KUSP-74018/2016/DOP/Ti,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 9. 2016, č. j. MMZL 110360/2016, sp. zn. MMZL 18417/2015-FS-PŘ-OOSA-803/15 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem, neboť dne 23. 1. 2015 v 11:47 hod ve Zlíně, v úseku začínajícím náměrným bodem nacházejícím se v bezprostřední blízkosti mostu identifikačního čísla 49-002, naproti autosalonu H., a končící náměrným bodem v blízkosti budovy č. p. 640 (sídlo firmy A. B., s.r.o.), ve směru jízdy na centrum města, výjezd, pruh č. 2, nezjištěný řidič provozovaného vozidla reg. zn., jehož je žalobce provozovatelem, překročil při řízení vozidla nejvyšší dovolenou rychlost v obci, přičemž mu byla Městskou policií Zlín, kamerovým systémem zn. CAMEA, naměřena průměrná rychlost jízdy 72 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší průměrná rychlost jízdy naměřena rychlost jízdy 69 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci 50 km/h tak překročil nejméně o 19 km/h, přičemž tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona. Toto porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona a nemělo za následek dopravní nehodu.
3. Za spáchání správního deliktu byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 3 ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 2. 8. 2017, doručené zdejšímu soudu dne 7. 8. 2017, se žalobce domáhal zrušení rovněž prvostupňového rozhodnutí, neboť důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí v něm mají původ. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nezákonné pro rozpor s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný aproboval prvostupňové rozhodnutí, ačkoliv bylo nepřezkoumatelné a nezákonné.
5. Žalobce své žalobní námitky shrnul do celkem devíti bodů, pojmenovaných: vady výroku, změna předmětu řízení, místo přestupku, podmínky měření rychlosti, výzva k úhradě určené částky, návrh na svědeckou výpověď, retroaktivita a protiústavnost. V devátém bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právního zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K tomu dodal, že se v případě nerespektování jeho žádosti na ochranu soukromí obrátí na Ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud.
6. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění.

7. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 15. 12. 2017 předně poznamenal, že žalobce zůstal po celou dobu správního řízení pasivní a z přezkumu ve správním soudnictví tak vytváří nepřipustný třetí stupeň správního řízení.
9. Specifikaci místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí považoval žalovaný za dostatečnou. Uvedení identifikačního čísla mostu je v pořádku, neboť jeho přesná poloha je dohledatelná z internetových stránek Ředitelství silnic Zlínského kraje. Na území města Zlína se taktéž nachází pouze jediný autosalon H. a jeho přesná poloha je tudíž rovněž dohledatelná. Označení budovy č.p. 640 (sídlo firmy A. B., s.r.o.) je dle žalovaného také konkrétní, neboť taková společnost s takovým sídlem se na území města Zlína nachází jenom jedna. V. B. je přitom místopisný pojem ve Zlíně, který je obecně známý. Měl-li žalobce pochyby o místě spáchání přestupku, nekorespondovala s tím jeho (ne)aktivita v řízení.
10. Žalobcem rozporované ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona se vztahuje k určení výměry pokuty a spadá do části odůvodnění rozhodnutí, když se jedná o kritéria pro hodnocení výše uložené pokuty.
11. Žalovaný považoval za přílišný formalismus trvání na použití doslovného slovního spojení „automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy“ ve výroku rozhodnutí.
Ze spisové dokumentace je totiž zřejmé, že byl žalobce změřen právě automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, přičemž je tato skutečnost rovněž uvedena v napadeném rozhodnutí.
12. Žalovanému rovněž nebylo zřejmé, z čeho konkrétně žalobce dovozoval, že v jeho případě správní orgán rozhodoval podle zákona o přestupcích.
13. Tvrzení žalobce, že by skutečnost, že měření rychlosti probíhalo na určitém úseku a ne v jednom bodě, ovlivňovalo předmět řízení, je nesmyslné. Předmět řízení byl vymezen dostatečně určitě tak, že jej není možno zaměnit s jiným, neboť z fotodokumentace vyplývá, že vozidlo žalobce bylo změřeno na dvou bodech s přesným uvedením data, času a místa měření.
14. Žalovaný nesouhlasil s názorem, že by musel dokazovat skutečnost, že je v obci stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 50 km/h, neboť tato skutečnost plyne přímo ze zákona. Nikde na tř. Tomáše Bati není stanovena rychlost vyšší než 50 km/h, neboť se jedná o velmi frekventovanou silnici vedoucí centrem krajského města, kde je mnoho motoristů a chodců.
15. Žalovaný podotknul, že z oznámení správního deliktu a přiložených dokumentů vyplývá, že měření bylo provedeno přístrojem CAMEA, který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Přejetí mezi jízdními pruhy rovněž nepůsobí nepřesnost a neplatnost měření. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by takové zařízení způsobilé sloužit svému účelu, neboť změna pruhů je častým jevem. Přejezd mezi pruhy

prodlužuje nejen jízdní dráhu, nýbrž i čas, který vozidlo ujede mezi počátečním a koncovým bodem měření.

16. Pokud žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl rychlost nejméně 66 km/h, jedná se zcela zřejmě o formální chybu v psaní.
17. Žalovaný dále uvedl, že není podstatné, zda správní orgány explicitně uvedly, zda měření odpovídá ustanovení § 79a silničního zákona, neboť podstatný je skutečný stav.
18. Stran výzvy k zaplacení určené částky správní orgán I. stupně naplnil všechny požadavky ustanovení § 125h odst. 4 silničního zákona, přičemž žalobce na tuto nereagoval a ani neoznačil řidiče vozidla, přestože k tomu byl řádně vyzván. O věc se žalobce začal zajímat až po doručení příkazu o uložení pokuty. Správní orgán I. stupně rovněž ve výzvě vysvětlil, proč uložil pokutu ve výši 500,- Kč.
19. Správní orgán I. stupně taktéž správně vyhodnotil, že výslech žalobce navrhovaného svědka F. by byl nadbytečný a nepřinesl by žádné nové a relevantní skutečnosti. Výslech nebyl nutný ani k naplnění zásady rovnosti zbraní, neboť nedošlo k situaci, kdy by bylo třeba vyslýchat svědky jak ve prospěch, tak neprospěch obviněného.
20. Námitku retroaktivity žalovaný označil za irrelevantní, neboť se odpovědnost za každý trestný čin posuzuje podle zákona účinného v době jeho spáchání.
21. K namítané protiústavnosti ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona odkázal žalovaný na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 6 As 73/2016, který se touto problematikou dostatečně zabýval.
22. Závěrem žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

23. Soud nařídil ve věci na den 25. 4. 2019 ústní jednání.
24. Žalobce nad rámec podané žalobě uvedl, že je přesvědčen, že došlo k prekluzi přestupku, a to podle zákona č. 250/2016 Sb., protože daný zákon zakotvuje, že lhůta k projednání přestupku je jednoletá, maximálně tříletá. Řízení v posuzované věci bylo zahájeno dne 18. 7. 2015 a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 28. 9. 2016, tedy došlo k prekluzi přestupku. V souladu s ustanovením § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. měl žalobce za to, že nová úprava prekluze přestupku je pro žalobce příznivější. I soud přitom musí přihlídnout k takové úpravě, která je pro žalobce příznivější.
25. K důkazu soud provedl listinu Vyznačení mostu identifikačního čísla 49-002 na mapě dostupné z internetových stránek Ředitelství silnic Zlínského kraje, jakož i certifikáty o schválení typu měřidla a jeho revize. K návrhu žalovaného bylo provedeno dokazování Dodatkem č. 1 a 3 ke Koordinační dohodě o spolupráci při zabezpečování záležitostí veřejného pořádku ze dne 14. 5. 2009, uzavřené mezi Policií ČR – Krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje a statutárním městem Zlín, jehož součástí je vymezení i místa, kde došlo k úsekovému měření vozidel.

V. Posouzení věci krajským soudem

26. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1

s.ř.s)

a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

27. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
28. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů

Relevantní skutečnosti zjištěné ze správního spisu

29. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti.
30. Správnímu orgán I. stupně byl dne 16. 2. 2015 písemností ze dne 2. 2. 2015, č. j. CA-32336/1-2015, Městskou policií Zlín oznámen přestupek. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že vozidlem reg. zn. dne 23. 1. 2015 v 11:47 hod, ve Zlíně, na místě Třída T. Bati – V. B., směr centrum, výjezd, pruh 2, řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci tím, že v úseku s limitem 50 km/h jel průměrnou rychlostí 72 km/h, tedy při zohlednění možné odchylky ± 3 km/h mu byla naměřena průměrná rychlost 69 km/h. Měření rychlosti bylo provedeno měřicím zařízením CAMEA, které je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. K oznámení byla připojena fotodokumentace a protokol o naměřené rychlosti.
31. Správní orgán I. stupně zaslal dle ustanovení § 125h silničního zákona provozovateli vozidla, tj. žalobci, výzvu k uhrazení určené částky s tím, že neuhradí-li určenou částku, může správnímu orgánu do 15 dnů od doručení sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ve správním spise se dále nachází karta vozidla reg. zn., dle které byl od 22. 5. 2008 žalobce provozovatelem vozidla. Dne 30. 6. 2015 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz, č. j. MMZL 082002/2015, ve kterém uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona. Proti tomuto příkazu podal dne 27. 7. 2015 žalobce prostřednictvím společnosti F. C., s.r.o., odpor, přičemž plnou moc k zastupování žalobce doložila předmětná společnost až na výzvu správního orgánu I. stupně dne 1. 3. 2016.
32. Písemností ze dne 29. 2. 2016, č. j. MMZL 028866/2016, byl žalobce předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 29. 3. 2016 v 10:00 hod. Dne 26. 3. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření, ve kterém se žalobce a jeho zástupce omluvili z ústního jednání. K věci žalobce uvedl, že vozidlo měl předmětného dne zapůjčené pan F., který popřel, že by se zapůjčeným vozidlem překročil nejvyšší povolenou rychlost, neboť mu připadá neetické zapůjčit si vozidlo a následně s ním páchat přestupky. Žalobce trval na tom, aby byl F. předvolán ke svědecké výpovědi.

33. Do správního spisu byl dále doložen ověřovací list č. 8012-OL-70176-14, dle kterého byl silniční rychloměr CAMEA UnicamVELOCITY3, v.č. CAM50000305, umístěný ve Zlíně, třída Tomáše Bati – v. B., ověřen, přičemž platnost ověření rychloměru končila ke dni 21. 7. 2015.
34. Dle protokolu o ústním jednání v nepřítomnosti obviněného provozovatele vozidla ze dne 29. 3. 2016, č. j. MMZL 040846/2016, se k jednání žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili, přičemž správní orgán I. stupně jejich omluvu pro opožděnost a neodůvodněnost neakceptoval. K navržené svědecké výpovědi řidiče F. správní orgán I. stupně uvedl, že tato je nedůvodná, neboť přestupek konkrétního řidiče byl dne 30. 6. 2015 odložen a ve věci je vedeno řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu provozovatele.
35. Správní orgán I. stupně následně dne 28. 9. 2016 vydal prvostupňové rozhodnutí.
36. Dne 14. 10. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně emailem doručeno odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které následně dne 19. 10. 2016 obdržel správní orgán I. stupně rovněž emailem se zaručeným elektronickým podpisem. I přes výzvu k odstranění nedostatků podání ze dne 25. 10. 2016, č. j. MMZL 135453/2016, nebylo žalobcem odvolání stran jeho odůvodnění ničeho doplněno. Dne 31. 5. 2017 bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Přezkoumatelnost rozhodnutí

37. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
38. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

39. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednatelského a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“* V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že *„(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“*. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
40. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že *„(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“*. V této souvislosti lze

také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

41. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
42. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
43. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
44. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
45. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k

soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

46. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
47. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov.

rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

48. Krajský soud k tomu poté předeseílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

49. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Vady výroku

50. Předně namítl žalobce absenci řádného popisu skutku stran specifikace místa spáchání přestupku. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první právní větě: „Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“
51. V nyní souzené věci již výše soud zrekapituloval obsah výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Znovu soud opakuje, že správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále ale uvedl, že dne 23. 1. 2015 v 11:47 hod ve Zlíně, v úseku začínajícím náměrným bodem nacházejícím se v bezprostřední blízkosti mostu identifikačního čísla 49-002, naproti autosalonu H., a končící náměrným bodem v blízkosti budovy č. p. 640 (sídlo firmy A. B., s.r.o.), ve směru jízdy na centrum města, výjezd, pruh č. 2, nezjištěný řidič provozovaného vozidla reg. zn., jehož je žalobce provozovatelem, překročil při řízení vozidla nejvyšší dovolenou rychlost v obci, přičemž mu byla Městskou policií Zlín, kamerovým systémem zn. CAMEA, naměřena průměrná rychlost jízdy 72 km/h.

Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší průměrná rychlost jízdy naměřena rychlost jízdy 69 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci 50 km/h tak překročil nejméně o 19 km/h, přičemž tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona. Toto porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo dne správního orgánu

I. stupně znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona a nemělo za následek dopravní nehodu.

52. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrný popis uvedením místa (začínající náměrným bodem nacházejícím se v bezprostřední blízkosti mostu identifikačního čísla 49-002, naproti autosalonu H., a končící náměrným bodem v blízkosti budovy č. p. 640 (sídlo firmy A. B., s.r.o.), ve směru jízdy na centrum města, výjezd, pruh č. 2), dne a času (23. 1. 2015 v 11:47 hod) a způsobu spáchání (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).

53. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že:

„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“

54. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis jednání žalobce, uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. Jakkoliv si lze jistě představit (a bylo by to jistě vhodnější) preciznější formulaci popisu skutkového jednání např. tím, že bude jasně specifikována komunikace s uvedením počátku a konce úsekového měření s použitím GPS souřadnic o jejich umístění, tak v nyní posuzované věci ostatní popsání skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.

55. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uvedl: „Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada *ne bis in idem*), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.“
56. Správní orgán I. stupně (a v návaznosti rovněž žalovaný) dle názoru krajského soudu zcela řádně definoval místo, kde k vytýkanému jednání mělo dojít, a to tak, aby předmětné jednání nebylo zaměnitelné s jiným. Správní orgán I. stupně přitom správně specifikoval místo na komunikaci ve Zlíně, kde byly umístěny náměrné body, a to právě za použití jasně stanovených orientačních bodů v daném místě, tj. Autosalon H., sídlo firmy A. B., s.r.o., most se stanoveným identifikačním číslem. Přesně taková identifikace poté svědčí o tom, že ze strany správních orgánů byl naplněn požadavek srozumitelnosti výroku jejich rozhodnutí stran vymezení místa spáchání vytýkaného jednání, neboť toto vymezení lze i z laického pohledu pochopit a zpětně dohledat v jakékoliv mapě přístupné online. Pokud se týká Autosalonu H. a sídla firmy A. B., s.r.o., je třeba v souladu s vyjádřením žalovaného poznamenat, že tyto objekty se na území města Zlína nachází pouze na jednom místě, a to právě na tř. Tomáše Bati. Fakt, že se specifikované objekty na této komunikaci nachází, je přitom zřejmý rovněž z odůvodnění správních rozhodnutí, jakož i z většiny písemností založených ve správním spise. Místo měření bylo dostatečně definováno již na fotografiích zachycujících vozidlo žalobce v jednotlivých náměrných bodech. Jak soud zjistil z provedeného důkazu, konkrétní umístění mostu lze rovněž jednoduše dohledat dle jeho identifikačního čísla na stránkách Ředitelství silnic Zlínského kraje. Krajskému soudu je z jeho činnosti známo, že měřicí body, na nichž dochází k měření rychlosti vozidel, jsou vzhledem k jejich dostatečné specifikaci běžně označovány místopisnými názvy za užití orientačních bodů, a to objektů, v jejichž blízkosti se tyto body nacházejí. Takový postup přitom krajský soud považuje za zcela adekvátní a dostačující. Pro žalobce totiž byla informace o konkrétním místě spáchání přestupku díky jasně definovaným orientačním bodům snadno dohledatelná, případně se mohl pro větší podrobnosti obrátit přímo na správní orgány. Kdyby tedy žalobce ve správním řízení namísto zcela pasivního přístupu zvolil postup iniciativnější, mohl se v případě jakýchkoliv pochybností správního orgánu I. stupně dotázat na jejich zdůvodnění, což však žalobce zcela nepochopitelně neučinil, ačkoliv by to bylo v takové situaci zcela logickým krokem. Tato taktika však zcela odpovídá opakujícímu se obstrukčnímu jednání zmocněnce žalobce, jež zastupuje osoby v obdobných řízeních, tj. společnosti F. C. s.r.o.
57. Žalobce dále rozporoval, že z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, jaký platil v měřeném úseku rychlostní limit. Krajský soud k tomuto uvádí, že tato poprvé v žalobě namítaná skutečnost nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována

a nevyvolávala tak žádné pochybnosti. Nebylo proto ani povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť zabývat, neboť v daném místě stanovený rychlostní limit byl zaznamenán především v oznámení správního deliktu zpracovaném Městskou policií Zlín. Z podkladů shromážděných ve správním spisu plyne zcela jasně, v jakém místě byl skutek spáchán, jaká regulace rychlosti v tomto místě platila a že tedy byly naplněny všechny prvky objektivní stránky deliktu, pro který byl žalobce potrestán. Skutečnosti, ze kterých správní

orgány vycházely, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že v měřeném úseku v obci byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Žalobce do těchto závěrů

nevnese v návaznosti na svou pasivitu ve správním řízení žádnou pochybnost, tudíž správní orgány nemusely nad rámec provedených důkazů provádět další dokazování kupř.

opatřením obecné povahy, neboť k tomu neměly důvod, přičemž lze poznamenat, že ani jeho toliko obecná žalobní argumentace závěry správních orgánů v tomto ohledu nikterak nezpochybnila. Postup správních orgánů proto krajský soud navzdory přesvědčení žalobce neshledal nepřezkoumatelným.

58. Podle názoru soudu je tak popis protiprávního jednání dostatečně určitý a nezaměnitelný a žalobní námitka proto není důvodná.

59. Žalobce dále namítl, že ve výroku není uveden odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidlo pro výměru sankce, tedy ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona.

60. Ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména

ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Správní orgán I. stupně na stranách 4 a 5 svého rozhodnutí velice podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Tato kritéria krajský soud shledal v naprostém souladu s ustanovením § 125e odst. 2 silničního zákona. Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená

v ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona a dostál tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona tak není důvodná.

61. Vadným je dle žalobce výrok prvostupňového rozhodnutí, neboť neobsahuje všechny skutkové okolnosti nezbytné k závěru, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, který je žalobci kladen za vinu a nelze dovodit, že přestupek byl zjištěn automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 111/2015-42 však: „Z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno.“

62. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona se *právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Odstavce 2 a 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Jde o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla, nikoli o skutkovou podstatu, jak se žalobce mylně domnívá. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je vyjádřena v ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona - ke spáchání deliktu dojde porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona, podle něhož je povinen zajistit, aby v případě užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem. Znakem skutkové podstaty není absence následku v podobě dopravní nehody ani zjištění přestupku automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Výrok správního orgánu proto odpovídá požadavkům ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb, správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), i ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, která dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2 As 85/2016, ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. 7 Afs 59/2013). Popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu dle krajského soudu umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona a bylo věcí řízení ve věci správního deliktu a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 silničního zákona pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu. Krajský soud považuje námitku za nedůvodnou.
63. Zdejší soud dále shodně jako žalovaný neporozuměl námitce žalobce, že v jeho případě správní orgán rozhodoval podle zákona o přestupcích. Jak soud ověřil z obsahu prvostupňového i napadeného rozhodnutí, správní orgány ve výroci i odůvodněních svých rozhodnutí odkázaly správně toliko na relevantní ustanovení silničního zákona, přičemž z jejich rozhodnutí není zřejmé, že by postupovaly pouze na základě zákona o přestupcích. Vzhledem k tomu, že žalobce tuto svou žalobní námitku nikterak konkrétně nezdůvodnil a krajský soud žádné pochybení v postupu správních orgánů neshledal, vyhodnotil tuto námitku jako nedůvodnou.

Změna předmětu řízení

64. K námitce změny předmětu řízení bez vyrozumění žalobce, čímž mělo dojít k nedodržení totožnosti skutku, uvádí krajský soud následující. Skutek je z pohledu přestupkového práva vymezen jako určitá událost ve vnějším světě spočívající v jednání člověka, které může mít znaky přestupku (správního deliktu). Podstatu skutku tak tvoří jednání pachatele a následek tímto jednáním způsobený, který je relevantní z hlediska přestupkového práva. Za podstatu skutku se považuje právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. Totožnost skutku je

přítom mnohdy významná při posuzování zásady *ne bis in idem*. Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je právě následek z hlediska (přestupkového) práva.

65. V projednávané věci správní orgán I. stupně projednával správní delikt, kdy řidič předmětného vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlosti nejméně o 19 km/h v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, když nejprve bylo k místu spáchání přestupku

ve výzvě ze dne 17. 2. 2015, č. j. 019690/2015, uvedeno: „*dne 23.01.2015 v 11:47 hod, ve Zlíně, na místě třída T. Bati-V. B., směr centrum, výjezd, pruh 2 při řízení motorového vozidla registrační značky x, řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, neboť mu byla Městskou policií Zlín, kamerovým systémem zn. CAMEA, naměřena průměrná rychlost jízdy 72 km/h (...)*“. V příkazu

ze dne 30. 6. 2015, č. j. MMZL 082002/2015, správní orgán I. stupně k předmětu řízení uvedl: „*dne 23.1.2015, v 11:47 hod, ve Zlíně, na třídě Tomáše Bati, v blízkosti sídla auditorské firmy B., ve směru jízdy na centrum města, výjezd pruh 1 při řízení motorového vozidla tovární značky M.-B., registrační značky, nezjištěný řidič vozidla, jehož byla společnost D. s.r.o. v uvedený den provozovatelem, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, neboť mu byla Městskou policií Zlín, kamerovým systémem zn. CAMEA, naměřena průměrná rychlost jízdy 72 km/h (...)*“. V předvolání k ústnímu jednání ze dne 29. 2. 2016, č. j. MMZL 028866/2016, správní orgán I. stupně ke správnímu deliktu uvedl: „*dne 23.1.2015 v 11:47 hod, ve Zlíně, na třídě Tomáše Bati, silnici I. třídy č. 49, u sídla auditorské a daňové kanceláře B., ve směru jízdy na centrum města, výjezd, pruh 1, nezjištěný řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, neboť mu byla Městskou policií Zlín, kamerovým systémem zn. CAMEA, naměřena nejnižší průměrná rychlost jízdy 69 km/h (...)*“.

Na základě důkazní situace poté správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatoval: „*dne 23.01.2015, v 11:47 hodin, ve Zlíně, v úseku začínajícím náměrným bodem nacházejícím se v bezprostřední blízkosti mostu identifikačního čísla 49-002, naproti Autosalonu H., a končícím náměrným bodem v blízkosti budovy č. p. 640 (sídlo firmy A. B., s.r.o.), ve směru jízdy na centrum města, výjezd, pruh č. 2, (...) přičemž mu byla (...) naměřena průměrná rychlost jízdy 72 km/h.*“

66. Krajský soud k tomu konstatuje, že skutkové vymezení jednání, které soud či správní orgán považují za delikt, je základní podmínkou práva na obhajobu stíhaného. Musí být přitom dbáno, aby byl postihovaný skutek popsán v maximální možné míře jednoznačně co do způsobu jeho spáchání, včetně určení místa a času deliktního jednání. Tímto musí být zaručena odlišitelnost od jiných jednání. Mezi vymezeným sdělením předmětu pokračování sankčního řízení a popisem skutku v meritorním rozhodnutí ve věci pak musí existovat alespoň v podstatných rysech soulad. Posouzení, zda takový soulad existuje, nepodléhá jednotným pravidlům a tuto otázku je vždy nutno zodpovědět individuálně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009 - 149, nebo také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73).

67. Mezi skutkem vymezeným v oznámení o zahájení správního řízení a skutkem, pro který je účastník ve správním řízení následně trestán výrokem prvostupňového rozhodnutí, nemusí existovat po stránce skutkové naprostý soulad, neboť v průběhu

řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout najevo či může jinak dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Jestliže by však byl v průběhu správního řízení zjištěn aspekt jednání, který dosud účastníku správního řízení nebyl vytýkán, a vede-li toto nové skutkové zjištění k rozšíření právní kvalifikace postihovaného jednání, je nutno přistoupit k rozšíření obvinění a poskytnout tak stíhané osobě právo přizpůsobit této nové skutečnosti svou obhajobu

(viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009 - 149).

68. V případě skutkového vymezení stíhaného jednání lze připustit jen jeho určitá upřesnění či zúžení, přičemž nic nebrání ani změně právní kvalifikace takového jednání. Dojde-li ovšem ke změně právní kvalifikace, je vždy nutné zajistit, aby stíhaná osoba byla se změnou právního hodnocení věci seznámena a byl jí dán dostatečný prostor přizpůsobit této skutečnosti svou obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 As 44/2004-62, publikovaný pod č. 1378/2007 Sb. NSS, a ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34, publikovaný pod č. 296/2004 Sb. NSS).
69. Vzhledem k tomu, že trestání za správní delikty musí podléhat obdobnému režimu jako trestání za trestné činy, je správní trestání a trestání za trestné činy vystavěno na obdobných principech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS). Podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a v následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude proto zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek. Povinnost zachovat totožnost skutku neznamená, že správní orgán musí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení. Řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Některé okolnosti tak mohou být oproti oznámení o zahájení řízení přidány, jiné naopak odpadnou, ukáže-li se, že jsou pro následek irelevantní. Toto upřesnění nenarušuje totožnost skutku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 04.01.2001, sp.zn. 3 Tz 279/2000).
70. V projednávané věci správní orgán I. stupně upřesnil pouze místo spáchání přestupku, a to tím, že v tomto ohledu upřesnil jednotlivé náměrné body měření, uvedl konkrétní pruh, ve kterých se uvedené vozidlo nacházelo, přičemž specifikoval, v jakém úseku bylo měření vozidla provedeno. Takovou změnu nelze považovat za podstatnou změnu skutkových okolností, neboť se jednalo pouze o upřesnění již tak konkrétně vymezeného místa, resp. úseku, spáchání předmětného jednání, přičemž byla zachována stejná právní kvalifikace a žalobci bylo stále vytýkáno, že vozidlem, jehož byl provozovatelem, byla překročena maximální povolená rychlost vozidla nejméně o 19 km/hod, přičemž se jednalo o průměrnou rychlost jízdy v daném úseku. Žádný nový aspekt jednání mu nebyl

přičten, jednalo se jen o upřesnění skutkových zjištění. Vzhledem k tomu, že v rámci upřesnění skutkových zjištění nedošlo k podstatné změně skutku, byla zachována totožnost skutku. V rámci této úpravy nedošlo ani ke změně právní kvalifikace, proto správní orgán I. stupně nepochybil, jestliže s takovou změnou žalobce před vydáním svého rozhodnutí neseznámil; z téhož důvodu nebylo ani dotčeno právo žalobce na obhajobu. Není tedy vadou prvostupňového řízení, pokud v tomto byl nad rámec konkrétní údaj o náměrných bodech (v jehož rámci bylo definováno i místo tzv. vily B.) a uveden konkrétní pruh, ve kterém se vozidlo nacházelo. Ačkoli tyto skutečnosti podrobněji specifikují způsob spáchání jednání, nejedná se o podstatnou změnu skutkových okolností týkajících se vymezení skutku, která by vylučovala totožnost skutku. Nadto je třeba poznamenat, že skutečnost, že bylo v případě vozidla žalobce prováděno úsekové měření, jasně plyne již z vyjádření uvedeného ve výzvě, příkazu i předvolání k ústnímu jednání, když bylo správním orgánem I. stupně uvedeno, že byla vozidla změřena průměrná rychlost jízdy. Ze slova „průměrná“ je evidentní, že byla rychlost jízdy vozidla zprůměrována z vícero naměřených hodnot, tj. z jistého úseku měření. Jestliže však žalobci v tomto ohledu nebylo cokoliv jasné, měl možnost obrátit se na správní orgán I. stupně s požadavkem na vysvětlení, což však žalobce ani jeho zvolený zmocněnec neudělal a zůstal v řízení prakticky zcela pasivní.

71. Jestliže poté žalobce argumentoval tím, že v postupu správního orgánu I. stupně existuje rozpor, neboť ve výroku prvostupňového rozhodnutí je k místu měření vozidla uveden pruh č. 2, zatímco v předchozích dokumentech je označen pruh č. 1, považuje krajský soud tuto skutečnost nepochybně jako jisté marginální pochybení správního orgánu I. stupně, jež lze bez dalšího označit za pouhou chybu psaní správního orgánu v dokumentech předcházejících prvostupňovému rozhodnutí, které však nemá žádný vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je totiž třeba připomenout, že vzhledem k úsekovému měření se jízda vozidla žalobce od počátečního do konečného bodu změnila, když vozidlo přešlo z původního pruhu č. 1 do pruhu č. 2, jak mj. vyplývá z fotodokumentace. Správní orgán I. stupně přitom ve výroku svého rozhodnutí označil správný jízdní pruh, ve kterém se vozidlo nacházelo při konečném náměrném bodu, tedy pruh č. 2. Skutek byl i přes tuto nedokonalost velmi konkrétně definován s tím, že jej nebylo možné zaměnit za jiný, proto soud nemohl ani této námitce žalobce vyhovět, byť lze po správním orgánu obecně požadovat, aby se těchto pochybení v budoucnu vyvaroval a uváděl polohu měřeného vozidla jak v počátečním náměrném bodu, tak v konečném.

Místo přestupku

72. K námitce žalobce, že se správní orgány nezabývaly tím, že by měření probíhalo na nějakém úseku, ani tím, jak dovodily, že úsek měření začínal u nějakého mostu u autosalonu H., uvedl soud následující. V každém individuálním případě je nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsáný ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být

skutek zaměněn s jiným. V posuzované věci dospěl soud k závěru, že tomu tak v nyní posuzované věci bylo. Z obsahu správního spisu krajský soud ověřil, že zcela přesné místo změření vozidla v počátečním a konečném bodě úsekového měření je zřejmé z fotografií z měřicího zařízení, na kterých je konkrétně vyznačen datum, čas, jakož i velmi konkrétní identifikace místa změření vozidla. Na těchto 3 fotografiích je přitom zřetelně vidět vozidlo tovární značky M. – B., přičemž na všech fotografiích lze pak zcela průkazně identifikovat i registrační značku vozidla žalobce, tj. Všechny ve spise založené fotografie jsou přitom řádně digitálně označeny datem i časem, kdy byly pořízeny, přičemž je na těchto vyznačeno místo měření s uvedením základních orientačních bodů pro specifikaci počátku a konce úsekového měření, směru jízdy vozidla a jízdního pruhu, ve kterém se vozidlo v jednotlivých bodech měření nacházelo. Krajský soud tyto fotografie považoval navzdory přesvědčení žalobce za adekvátně kvalitní a úplné pro prokázání skutkových zjištění stran změření vozidla žalobce. Žalobce nadto ani blíže nezdůvodnil, v čem konkrétně shledával fotografie obsažené ve správním spise za nedostatečné pro nekvalitu a neúplnost.

73. Ze strany správního orgánu I. stupně poté nedošlo ve výroku prvostupňovému rozhodnutí k jakékoliv změně stran vymezení místa změření rychlosti vozidla žalobce, nýbrž k pouhé bližší specifikaci místa spáchání přestupku, a to tím, že pro definování jednotlivých náměrných bodů úsekového měření pro lepší orientaci žalobce využil správní orgán I. stupně místopisná označení objektů, jež se nachází v blízkosti jednotlivých náměrných bodů. Takovou změnu nelze považovat za podstatnou změnu skutkových okolností, neboť se jednalo pouze o upřesnění již tak konkrétně vymezeného místa spáchání přestupku, přičemž byla zachována stejná právní kvalifikace a žalobci bylo vytýkáno totéž jednání. Žádný nový aspekt nebyl žalobci přičten, jednalo se pouze o upřesnění skutkových zjištění. Krajský soud má za to, že tento postup správního orgánu I. stupně byl zcela ve prospěch žalobce, neboť bližší specifikaci místa spáchání přestupku s využitím obecně dohledatelných orientačních bodů v prostoru dal žalobci možnost zjistit si konkrétní místo spáchání přestupku např. s využitím běžně dostupných online map. Jestliže tedy správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí využil poznatků vyplývajících z místní znalosti, jakož i vyhodnocení stanovíšť městské policie, jednalo se ze strany správního orgánu I. stupně pouze o dokreslení místa spáchání přestupku, aby mohlo být snadnější dohledatelné žalobcem, ačkoliv na faktickém počátku a konci úsekového měření se fakticky ničeho nezměnilo. Žalobce tedy nebyl nijak omezen v možnosti tyto úvahy správního orgánu I. stupně ověřit, případně proti těmto konkrétně argumentovat v rámci podaného odvolání. Žalobce však ničeho takového nevyužil, když ani v žalobě netvrdil, jak konkrétně jej postup správního orgánu I. stupně, jenž tyto využití podklady neučinil obsahem správního spisu a žalobce tak s nimi nebyl seznámen, zkrátil na jeho právech. Ze strany žalobce nebylo tvrzeno, co chtěl vůči těmto úvahám namítat. Za takové situace proto nelze dovodit, že by takový postup správního orgánu I. stupně měl vliv na zákonnost či přezkoumatelnost jeho rozhodnutí.
74. Pokud se týká žalobcem namítaného přejíždění z pruhu do pruhu, které dle jeho názoru mohlo zkrátit dráhu vozidla, čímž mohlo dojít ke změření vyšší rychlosti vozidla, neshledává tuto námitku krajský soud důvodnou. Z provedeného důkazu Certifikátu ze dne 28. 7. 2014, konkrétně oddílu 1.2 Měřicí úsek, na straně vyplývá, že:

„Prodloužení dráhy vozidla způsobené přejížděním mezi jízdními pruhy či způsobené objížděním překážek na vozovce, není nutné uvažovat. V těchto případech bude změřena vždy nižší průměrná rychlost vozidla a nemůže dojít k poškození řidiče.“ Úvaha žalobce je proto zcela mylná, neboť je zřejmé, že přejíždění z jednoho jízdního pruhu do druhého v rámci měřeného úseku nemůže jakkoliv negativně ovlivnit výsledek úsekového měření. Z dané citace Certifikátu je nadto zřejmé, že užitý silniční rychloměr umožňuje měření ve vícero jízdních pruzích bez toho, aniž by došlo k chybnému měření, neboť za situace, kdy by takové měření možné nebylo, stala by se citovaná věta v daném certifikátu zcela obsolentní.

75. Žalobce dále považoval žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nepřesně určil místo spáchání údajného správního deliktu, ani neodůvodnil závěry o platném rychlostním limitu.
76. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 23. 1. 2015 je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) silničního zákona je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
77. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu silničního zákona. Že se měřený úsek skutečně nachází na tř. Tomáše Bati v obci Zlín mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení správního deliktu, fotodokumentace a ověřovacího listu. Z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů krajský soud za spolehlivě prokazané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) silničního zákona. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to nesnažil nejen ve správním řízení, neboť takové námitky v něm vůbec nevznsl, ale ani v přezkumném soudním řízení. I v něm totiž setrval jen na obecných a ničím nedoložených tvrzeních. Žalobcova tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným relevantním důkazem.

Podmínky měření rychlosti

78. V další žalobní námitce žalobce uvedl, že správní orgán neodůvodnil svůj závěr, že použité měřicí zařízení je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona. Správní orgán I. stupně se totiž nijak nezabýval tím, co to automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy a ani nezjistil, zda parametry použitého rychloměru naplňují znaky automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.

79. Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, tento zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, podle něhož *právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.*
80. Správní orgán I. stupně svůj závěr, že se v daném případě ohledně použitého rychloměru jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založený ve správním spisu, tj. ověřovací list.
81. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě tohoto důkazu lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr Unicom Velocity3 CAMEA fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány ve smyslu ustanovení § 77 s.ř.s., a to Certifikátem o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 4. 12. 2015, č. 0111-CS-C108-04, dne 28. 7. 2014, č. 0111-CS-C108-04, dne 18. 8. 2011, č. 0111-CS-C108-04, dne 25. 4. 2008, č. 0111-CS-C108-04, dne 29. 1. 2007, č. 0111-CS-C108-04, dne 30. 7. 2004, č. 0111-CS-C108-04, a rozhodnutí o prodloužení platnosti schválení typu stanoveného měřidla ze dne 28. 7. 2014, č. 0111-RP-C004-14.
82. Že v daném případě použitý rychloměr Unicom Velocity3 CAMEA fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládá jak shora zmíněný důkaz provedený již správními orgány, tak rovněž Certifikát o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotovený Českým metrologickým institutem mj. 4. 12. 2015, č. 0111-CS-C108-04, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.
83. Hned v bodě 1. 1. na straně 2 a 3 uvedeného Certifikátu je k danému rychloměru uvedeno, že je silniční rychloměr *určen k měření průměrné rychlosti vozidel, která projedou předem vymezeným měřicím úsekem na vozovce a systém rychloměru pracuje zcela automaticky, pouze tyto tři následující parametry lze dálkově ovládat a nastavovat: - zapnutí/vypnutí měření, - nastavení aktuální maximální povolené rychlosti, - hodnoty rychlosti klasifikované jako přestupek.*
84. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3 – Umístění kamer, bod 1.5 – Detekce vozidla, nebo bod 1.7 Ztotožnění vozidla na vjezdu a výjezdu z měřicího úseku). Obsah tohoto důkazu nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje, stejně jako na citovaný důkaz, který již provedly správní orgány ve správním řízení.
85. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.
86. Z výroku dle žalobce nelze dovodit, že údajné porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu, ačkoliv tyto skutečnosti jsou znakem skutkové podstaty správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu.

87. Krajský soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt (dnes přestupek) provozovatele vozidla. V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se však jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jelikož pouze ta existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje. Absenci následku v podobě dopravní nehody tak lze prokázat pouze tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda.
88. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání, které je doloženo fotodokumentací byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že by deliktní jednání mělo za následek dopravní nehodu, ostatně netvrdí ani žalobce.
89. Ze správního spisu jasně vyplývá, že vozidlo žalobce je nepoškozené. Fotografie, které jsou obsahem správního spisu, vylučují, že by došlo k nehodě v okamžiku a místě zjištění správního deliktu.
90. Po žalovaném, resp. správním orgánu I. stupně, je žalobcem požadováno, aby učinil předmětem dokazování negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenapovídají, v podstatě nemožné. Požadavek se nadto odporuje tzv. negativní důkazní teorii, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, publ. pod č. 951/2006 Sb. NSS: „Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s.ř.s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, publ. pod č. 77/57 Sb. ÚS n., konstatoval: „Povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproказuje', vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti.“ Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, č. j. 6 As 59/2012 - 45).
91. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že by bylo jistě vhodné, aby správní orgán I. stupně, příp. žalovaný, ve vztahu k absenci tohoto následku uvedli, z čeho dovozují, že nedošlo k dopravní nehodě. Nicméně dle názoru zdejšího soudu je skutkový stav zjištěn dostatečně, kdy splnění uvedené podmínky vyplývá ze správního spisu, a je proto zcela nadbytečné rušit žalobou napadené rozhodnutí.
92. Pokud se týká namítané absence zdůvodnění, proč správní orgány odečetly 3 km/h od naměřené rychlosti, krajský soud uvádí, že popis měřidla, jeho určení, princip měření i uspořádání rychloměru jsou detailně popsány v Certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C108-04 ze dne 30. 7. 2004, jakož i v jeho revizích. V daném

certifikátu je na straně 9 uvedena maximální povolená chyba měření rychlosti do a nad 100 km/h. Do 100 km/h se jedná o odchylku ± 3 km/h. Od této maximální povolené chyby se následně odvíjí odečet 3 km/h od naměřené rychlosti, který správní orgány provedly. Fakt, že správní orgány tuto skutečnost při zjevné pasivitě žalobce ve správním řízení ve svých rozhodnutích z vlastní iniciativy neuvedly, ničeho nemění na tom, že jejich závěr byl zcela správný, neboť nelze do rozhodnutí správních orgánů zahrnout odpovědi na všechny myslitelné námítky účastníků řízení, jež by mohly být v řízení uplatněny.

93. Žalobce dále obecně namítal, že v řízení nebylo nijak prokázáno, že měření rychlosti bylo provedeno v součinnosti s Policií ČR a byla splněna podmínka určeným úseků měření rychlosti. K tomu krajský soud uvádí následující.
94. Dle ustanovení § 79a silničního zákona *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*
95. Krajský soud musí v tomto směru přisvědčit žalobci, neboť jak v prvostupňovém, tak i v napadeném rozhodnutí nejsou obsaženy žádné konkrétní úvahy ohledně součinnosti s PČR. Jedná se tedy o pochybení správních orgánů, kterého by se měli vyvarovat. Zdejší soud sice uznává, že správním orgánům mohou být tyto skutečnosti obecně známé z jejich činnosti a tyto tedy vyhodnocují automaticky bez nutnosti jejich doložení a prokázání v rámci správního řízení, avšak tento postup nelze obecně hodnotit jako správný. Nicméně u každého takového pochybení je třeba zkoumat, zda mělo za následek nezákonnost, případně nepřezkoumatelnost, napadeného rozhodnutí. Soud přitom vychází ze závěrů Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008 - 69, kdy tento uvedl: „Na druhou stranu však nelze konstatovat, že každé procesní pochybení správního orgánu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, má bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a tedy i o důvodnosti podané žaloby. Vždy je třeba zkoumat, zda to které porušení vede rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.“
96. Je třeba konstatovat, že jak správní orgán I. stupně, tak rovněž žalovaný ve svých rozhodnutích dovodily, že byl opatřen dostatek důkazů pro závěr, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, který je mu kladen za vinu, z čehož lze dovodit, že správní orgány měly za prokázané, že obecní policie v nyní řešeném případě měřila rychlost v úseku vymezeném dle ustanovení § 79a silničního zákona.
97. Z jazykového výkladu citovaného ustanovení silničního zákona jednoznačně plyne, že užitý termín „výhradně“ znamená výlučně, tj. toliko a pouze za těchto podmínek musí obecní policie při výkonu činnosti měření vozidel následovat pokyny Policie ČR. Jedná se o jednoznačný pokyn zákonodárce ve vztahu k obecní policii. Nejvyšší správní soud namátkou odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 128/2013 - 45; rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 8. 10. 2013,

č. j. 52 A 16/2013 – 33; rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 11. 2. 2013, č. j. 76 A 29/2011 – 58 aj., z nichž plyne, že soudy a správní orgány při posuzování dopravních přestupků a při zkoumání oprávnění obecní policie měřit ve smyslu

§ 79a zákona o silničním provozu shromažďují podklady prokazující naplnění uvedené podmínky, a to např. dohodami mezi Policií ČR a obecní policií, příp. stanovisky Policie ČR.

98. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 2 As 217/2015, a rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, nelze správnímu orgánu vytýkat, že za obviněného, který byl pasivní v průběhu správního řízení (jako tomu bylo i v projednávané věci), „nedomyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. S ohledem na skutečnost, že se nejedná o žádné rozsáhlé doplňování skutkového stavu, krajský soud při přezkumu uvedené žalobní námitky v projednávané věci postupoval tak, že sám vzniklé pochybnosti odstranil, a to provedením Dodatku č. 1 ke Koordinační dohodě o spolupráci při zabezpečování záležitostí veřejného pořádku ze dne 14. 5. 2009, účinného ke dni 14. 12. 2011 mezi PČR – Krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje a Statutárním městem Zlín. V Příloze č. 1 k tomuto dodatku je v části nazvané „Úsekové měření rychlosti“ mj. uvedeno: „*I. etapa DBKIS – rychlostní kamery realizovaná v roce 2005. 1. Monitorovací úsek: sloup trakčního vedení. Sledovaná lokalita: třída T. Bati R/49 – úsekové měření start vjezd do Zlína ul. Růžová – v. B.. Charakteristika úseku: 2 jízdní pruhy.*“ Žalovaným byl dále předložen Dodatek č. 3 ke Koordinační dohodě o spolupráci při zabezpečování záležitostí veřejného pořádku ze dne 14. 5. 2009, účinný ode dne 4. 12. 2017, dle jehož Přílohy č. 2 nazvané „Úsekové měření rychlosti ve Zlíně“ je mj. uvedeno: „*1. Monitorovací úsek: sloup trakčního vedení. Sledovaná lokalita: třída T. Bati R/49 – úsekové měření start vjezd do Zlína ul. Růžová – v. B.. Charakteristika úseku: 2 jízdní pruhy.*“ Těmito listinami je nepochybně prokázáno, že měření bylo provedeno na úseku určeném PČR, tedy v souladu s ustanovením § 79a silničního zákona. Lze tedy uzavřít, že ze strany správních orgánů došlo k formálnímu pochybení, které však z materiálního hlediska nikterak nezasáhlo do veřejných subjektivních práv žalobce, neboť oprávněnost měření městské policie v daném úseku byla fakticky potvrzena provedenými listinami. Žalobce přitom ani nezpochybňoval, jak konkrétně jej neuvedení skutečnosti měření v úseku určeném PČR zkrátilo na jeho právech, když přitom nikterak nenamítal, zda byla městská policie skutečně oprávněna v daném místě měřit. Úkolem krajského soudu není domýšlet za žalobce důvody, pro které dle jeho názoru nedošlo k součinnosti mezi městskou policií a PČR ve smyslu shora citovaného ustanovení silničního zákona. S ohledem na vše výše uvedené proto soud i tuto námitku jako nedůvodnou zamítl.
99. Fakt, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že byla naměřena nejnižší rychlost 66 km/h je zjevně pouhou písařskou chybou, a to především v návaznosti na výrok a další části odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je hodnota 69 km/h uvedena zcela správně. Žalovaný tudíž navzdory přesvědčení žalobce prvostupňové rozhodnutí nikterak nezměnil.
100. Krajský soud se rovněž neztotožnil s toliko obecnou námitkou žalobce, že jsou správními orgány použité fotografie nedostatečné pro svou nekvalitu a neúplnost.

Soudu není zřejmé, co konkrétně těmito fotografiím dle názoru žalobce schází, nicméně jejich zhlédnutím ověřil, že je na fotografiích zachycujících vozidlo v počátečním a konečném náměrném bodě úsekového měření rychlosti zřejmý jak typ zachyceného vozidla a jeho registrační značka, tak rovněž přesný okamžik změření vozidla s uvedením data a času, jakož i konkrétní místo provedeného měření, přičemž je z fotografií rovněž zřejmé, že vozidlo od počátečního bodu do bodu závěrečného změnilo jízdní pruh, a to z pruhu 1 do pruhu 2. Tato námitka je tedy taktéž nedůvodná.

Výzva k úhradě částky

101. Pokud žalobce namítal, že nebyl dodržen postup před zahájením řízení o správním deliktu podle ustanovení § 125h silničního zákona a nebylo možné zahájit řízení o správním deliktu, uvádí k tomu soud následující. Zákonem předpokládané procesní schéma je (s jistým zjednodušením) založeno na této souslednosti: 1) přestupkové řízení proti od počátku známému řidiči; 2) včasné zaplacení určené částky na základě výzvy adresované provozovateli vozidla; 3) přestupkové řízení proti řidiči identifikovanému na základě informací od provozovatele vozidla; 4) řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
102. Žalobce byl řádně vyzván k tomu, aby řidiče vozidla označil, a to v rámci řízení o přestupku. V případě, že provozovatel vozidla na základě poučení ve výzvě k úhradě určené částky podle § 125h odst. 1 silničního zákona ve stanovené lhůtě správnímu orgánu
nesdělí
údaje
o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, správní orgán zpravidla není povinen pokračovat v šetření přestupku a vyzývat provozovatele vozidla k podání vysvětlení podle ustanovení § 60 zákona o přestupcích, ale může přistoupit k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 silničního zákona.
103. V rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 49, se Nejvyšší správní soud vyjádřil zcela jasně: „*Opačný výklad by ostatně odporoval koncepci právní úpravy, která ponechává na vůli provozovatele vozidla, zda osobu řidiče pomůže identifikovat, či nikoliv, když v ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu stanoví, že provozovatel vozidla, neuhradí-li určenou peněžní částku, může (nikoliv musí) v 15denní lhůtě písemně správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Byť tedy správní orgán má právo vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení a při té příležitosti se jej dotázat na identitu řidiče vozidla, ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nepředpokládá jeho využití v případech, kdy lze objektivně zjištěné porušení pravidel silničního provozu postihovat cestou objektivní odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla. V takovém případě zákon v ustanovení § 125h odst. 6 naopak vyžaduje pouze to, že bude provozovateli vozidla zaslána výzva k uhrazení určené částky, jejíž součástí je prosté poučení o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje
nezbytné
k identifikaci řidiče. Pokud takové písemné sdělení bude provozovatelem zasláno, má s ním správní orgán nakládat jako se záznamem o podaném vysvětlení ve smyslu § 60 přestupkového zákona. Samostatná výzva k podání vysvětlení, využívající povinnosti stanovené v § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu, tak přichází do úvahy primárně v případech způsobení dopravní nehody, přestupků, za něž nelze uložit blokovou pokutu, či přestupků nezachycených automatizovaným systémem ani nespočítavajících v nedovoleném*

zastavení či stání vozidla, u nichž není identita řidiče známa, protože například uprchl dříve, než mohl být ztotožněn, apod.; v případech řešitelných uložením sankce za správní delikt provozovatele vozidla však rozhodně povinnost vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení správní orgán nemá. Neexistenci takové povinnosti ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, byť důvody tohoto závěru podrobněji nerozebíral. První komplex kasačních námitek tak není důvodný.“ (k tomu také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35).

104. Krajský soud v Brně tak tuto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou. Správní orgány učinily ke zjištění pachatele přestupku veškeré kroky, které po nich lze požadovat s ohledem na daný případ. Výzva, kterou žalobci správní orgán I. stupně zaslal, byla dostačující a správní orgán nebyl povinen vyzývat žalobce k podání vysvětlení. Správní řízení bylo zahájeno řádně.
105. Podle ustanovení § 125h odst. 4 silničního zákona poté musí výzva adresovaná provozovateli vozidla obsahovat popis skutku, označení místa a času spáchání, označení přestupku, výši určené částky, datum její splatnosti a další údaje pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7 ustanovení. Všechny tyto náležitosti nyní posuzovaná výzva k úhradě částky bez dalšího splňuje. Pokud se týká výše pokuty, krajský soud poznamenává, že částka určená ve výzvě je fakticky obdobná pokutě, kterou lze uložit příkazem na místě, tj. blokové pokutě. Za takové situace není nutné výši takové částky složitě zdůvodňovat, neboť postačuje, když je jasné definováno, za jaké jednání je tato ukládána. Povinností správního orgánu je nepochybně vždy stanovenou částku individualizovat na základě kritéria závažnosti porušení povinnosti řidičem, nicméně součástí výzvy k uhrazení určené částky není samotné odůvodnění, na základě jakých kritérií byla stanovení její konkrétní výše v souladu s odstavcem 2 daného ustanovení, ačkoliv zákon při jejím určení předpokládá správní uvážení. Žalobce ovšem ve lhůtě ani nezaplatil určenou částku, ani nesdělil totožnost řidiče vozidla, proto správní orgán I. stupně odložil řízení o přestupku, neboť nedokázal zjistit totožnost řidiče vozidla. Poté zahájil se žalobcem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Krajský soud přitom neshledal v dalším postupu správního orgánu I. stupně žádné jiné vady.
106. Popis skutku považuje zdejší soud s ohledem na vše již výše uvedené za dostatečný. Je třeba poznamenat, že při specifikaci místa měření rychlosti se zcela běžně užívá místopisných označení, jež jsou v dané oblasti zažitá a na základě kterých lze zpětně dohledat přesné místo měření. Touto cestou se vydal taktéž správní orgán I. stupně, přičemž soud tento postup shledal dostatečným. Fakt, že bylo prováděno úsekové měření, poté plyne ze spojení, že byla naměřena „průměrná rychlost jízdy“. Soud v tomto směru opětovně upozorňuje na to, že jestliže žalobci nebylo cokoliv jasné, měl možnost obrátit se na správní orgán I. stupně s požadavkem na vysvětlení, což však žalobce neučinil.

Návrh na svědka

107. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně řádně neodůvodnil, proč nepřistoupil k provedení důkazu výsledkem svědka F.. Tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou. K uplatnění těchto tvrzení byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče a nikoliv v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce byl ve výzvě podle ustanovení

§ 125h odst. 1 silničního zákona poučen o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o řidiči vozidla. Do odložení ve věci přestupku však žalobce žádné okolnosti, za nichž k předmětnému jednání došlo a ani osobu řidiče, správnímu orgánu I. stupně nesdělil. Žalobce tak nejprve odpíral součinnost při zjišťování pachatele přestupku a až následně, poté co byla věc odložena, poskytl správnímu orgánu svá zcela nová tvrzení o řidiči vozidla. V tu dobu však již bylo řízení o spáchání přestupku řidičem vozidla, v němž by mohly mít žalobcovy údaje význam, odloženo. Znovu zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla poté, co bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, není podle ustanovení

§ 125g odst. 1 silničního zákona možné. Toto pravidlo lze prolomit, pouze pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona, tyto podmínky však v posuzované věci nebyly naplněny. V nyní posuzované věci bylo řízení o správním deliktu provozovatele vozidla zahájeno doručením příkazu ze dne 30. 6. 2015 žalobci. K téže otázce se již vyjadřoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35, či v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46.

108. Správní orgán tedy zjistil úplný skutkový stav a nevyslechnutím navrhaného svědka žalobce na jeho právech nikterak nezkrátil. Řádně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla po odložení řízení o přestupku, v rámci kterého žalobce, i přes to, že byl o svých právech řádně poučen, nic neuvedl ani o skutkových okolnostech, ani o řidiči vozidla.

Retroaktivita

109. Tato žalobní námitka byla žalobcem vznesena ve zcela obecné rovině. Žalobce namítá, že není zřejmé, podle jaké právní úpravy správní orgány rozhodovaly, přičemž neřešily, zda není nová právní úprava pro žalobce příznivější.
110. I proto může krajský soud zareagovat pouze ve stejné míře obecnosti. Žalobce má zřejmé na mysli, že při uložení výše pokuty odkázal správní orgán na § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona, který byl ke dni spáchání přestupku v účinnosti. V době rozhodování správního orgánu I. stupně však byla výše pokuty za daný přestupek upravena v § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona.
111. Krajský soud přisvědčuje tomu, že měl správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházet z právní úpravy účinné ke dni svého rozhodování. Nicméně v tomto pochybení správního orgánu I. stupně neshledává takovou podstatu, jež by měla za následek nezákonnost správního rozhodnutí. Celá polemika o právní úpravě výhodnější pro žalobce je totiž zcela nedůvodná, protože obě shora citované právní úpravy stanovily, že za daný přestupek se ukládá pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Obě právní úpravy (tedy ta, která byla v účinnosti ke dni spáchání přestupu, jako i ta, která byla v účinnosti ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně) byly ohledně rozmezí, v němž mohla být uložena pokuta, zcela identické, nelze tedy hovořit o tom, že by některá z nich byla pro přestupce výhodnější. K žádnému porušení práv žalobce v tomto směru tedy ani teoreticky dojít nemohlo.

112. U jednání doplnil žalobce námitku zániku odpovědnosti za přestupek, kterou soud považuje za přípustnou s ohledem na povahu prekluze. Podle soudu tato námitka, že zanikla odpovědnost za spáchaný správní delikt, a to s ohledem na změnu zákona provedenou ke dni 1. 7. 2017 zákonem č. 183/2017 Sb. ve spojení s úpravou prekluzivních dob provedenou zákonem o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, není důvodná.
113. Změnou promlčecí, resp. prekluzivní lhůty, v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich se zdejší soud zabýval již v několika rozhodnutích a považuje proto za podstatné zdůraznit, že o této otázce je třeba rozhodovat s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem té které věci. Nejprve zdejší soud v rozhodnutí ve věci sp. zn. 73 A 59/2017 posuzoval situaci, kdy správní orgán I. stupně zahájil řízení tak, že nenastal zánik odpovědnosti ani podle předcházející právní úpravy, ani podle úpravy zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Následně např. v rozhodnutí ve věci sp. zn. 73 A 58/2017 posuzoval situaci, kdy k zahájení řízení o správním deliktu došlo v zákonné lhůtě podle předcházející právní úpravy, avšak podle úpravy zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich by již uplynula promlčecí doba. V obou případech dospěl k závěru, že odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla, resp. za přestupek nezanikla. Dalším případem možného zániku odpovědnosti se soud zabýval ve věci sp. zn. 73 A 34/2017.
114. Stejně jako ve všech ostatních věcech musí soud zdůraznit, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější. Skutková podstata deliktu, stejně jako sazby za něj, zůstaly shodně zachovány. Jediné, co se na první pohled může jevit jako příznivější změna, je otázka běhu promlčecí lhůty. Jak ale zdůraznil zdejší soud ve věci sp. zn. 73 A 58/2017, Ústavní soud v nálezu soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, jasně uvedl, že „(...) otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec, a tím otázka promlčení, nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblastí těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou součástí ústavního pořádku. Ústava ani Listina základních (a ne jiných) práv a svobod neřeší detailní otázky trestního práva, nýbrž stanoví nesporné a konstitutivní principy státu a práva vůbec. Listina v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat. V důsledku toho předpisy o promlčení a promlčecích lhůtách, zejména ustanovení po jakou dobu může být čin, který je prohlášen za trestný stíhán nelze chápat jako předmět úpravy čl. 40 odst. 6 Listiny. Ani článek 39 Listiny nemluví ve prospěch navrhovatelů. Pouze zákonem lze podle čl. 39 Listiny stanovit "které jednání je trestným činem" a "jaký trest, jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit". Procesní předpoklady stíhatelnosti nejsou předmětem této výhrady.“
115. S ohledem na uvedené nepovažuje zdejší soud ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, které doplňuje úpravu zániku odpovědnosti za přestupek obsaženou v ustanovení § 29 a násl., za rozporné s čl. 40 odst. 6 Listiny, neboť toto ustanovení se týká právě a jedině běhu „promlčecích“ lhůt, resp. lhůt pro

zánik odpovědnosti, což je právě a jediné otázka toho, jak dlouho lze určité trestné jednání stíhat, přičemž sám Ústavní soud vyloučil tuto otázku z dosahu čl. 40 odst. 6 Listiny. Pojem trestnost činu je tak třeba vztáhnout k tomu, zda je určité jednání nadále považováno

za trestné či nikoliv, a ne k délce promlčecí lhůty v případě, kdy nová právní úprava stanovuje jasná pravidla pro její běh i co do vztahu k dřívějším jednáním. Lze v této souvislosti odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, kde NSS dovodil, že „(...) ústavní záruka článku 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním. Přijetí tohoto principu znamená, že nelze trestat podle práva starého v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání.“

116. Za této situace soud při respektování ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich dospěl k závěru, že zákonodárce jasně stanovil běh lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupky odlišně pro jednání spáchaných před účinností zákona
o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a po jeho účinnosti.
117. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich zjevně rozděluje přestupky ve vztahu
k zániku odpovědnosti za ně do dvou kategorií, a to na přestupky spáchané před účinností zákona a po ní. V případě přestupků spáchaných po účinnosti zákona o odpovědnosti
za přestupky je stanovena promlčení lhůta na jeden rok v ustanovení § 29 a násl. zákona
a v případě přestupků spáchaných před účinností zákona vložil zákonodárce ustanovení § 112 odst. 2 zákona, dle kterého se ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
118. Reálně mohou vzniknout následující situace. Řízení o přestupku bude zahájeno ve lhůtě pro zahájení řízení podle předcházející právní úpravy a zároveň i ve lhůtě pro promlčení dle nové úpravy. Další možností je, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky ve lhůtě podle přecházející úpravy, avšak byla překročena lhůta pro zahájení řízení dle současné právní úpravy. Případně může nastat s ohledem na přechodná ustanovení situace, že řízení o přestupku bude zahájeno až po 1. 7. 2017 při zachování lhůty podle předcházející právní úpravy, avšak v rozporu s ustanovením § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky.
119. V nyní posuzované věci nastala druhá varianta, tedy řízení bylo zahájeno před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky, lhůta podle přecházející úpravy byla zachována, avšak podle nové by již zachována nebyla.

120. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3 As 84/2017-19, (a obdobně viz rozsudek ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28) vyjádřil tak, že „(...) nepřehlédl, že po vydání napadeného rozsudku nabyt ke dni 1. 7. 2017 účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a s ním související zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f silničního zákona, kdy v případě § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnícké nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata (nyní) přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky potom v přechodných ustanoveních, in concreto v § 112 odst. 2, uvádí, že [u]stanovení dosavadních zákonů o [] lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, se tak výše uvedené závěry uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost.“
121. Zdejší soud má za to, že zákonodárce vymezil novou právní úpravu zcela jasně s tím, že bylo jeho cílem, aby zůstaly pro jednání spáchaná před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky zachovány lhůty pro zahájení řízení o správních deliktech a aby nadále jednání, o kterých bylo řádně zahájeno řízení, byla stíhatelná. V tomto smyslu je úprava zákona o odpovědnosti za přestupky zcela jasná a pro žalobce v nyní souzené věci není nijak příznivější, neboť řízení o správním deliktu (nyní přestupku) bylo zahájeno před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky, bylo zahájeno v rámci zákonné lhůty a již v době zahájení řízení mohl žalobce vědět, že změna zániku odpovědnosti za přestupek nebude mít s ohledem na přechodná ustanovení vliv na řízení o jeho přestupku. Nová právní úprava tak pro žalobce není v ničem příznivější.

Protiústavnost

122. Krajský soud dospěl k závěru, že o protiústavnosti v tomto případě nelze hovořit. Předně, touto námitkou se již správní soudy opakovaně zabývaly (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29, dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21). Z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní

vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměřuje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit

ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel. Pokud žalobce namítal, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny vlastnictví rovněž zavazuje. Krajský soud také zdůrazňuje, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti

za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Celá otázka protiústavnosti pak byla s konečnou platností vyřešena nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018,

sp. zn. Pl. ÚS. 15/16. Tímto nálezem Ústavní soud zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení příslušných ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť tyto nejsou v rozporu s ústavním pořádkem.

123. Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f silničního zákona proto není důvodná.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

124. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.

125. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145,

se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování

a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou

v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého

anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

126. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce. Pokud se zástupce žalobce cítí být poškozován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

127. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
128. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
129. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
130. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. května 2019

v.r.

JUDr. Petr Polách,
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.